SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 17 JUNI 1937

JOPIE WIL LENIG BLIJVEN

DE GOUDEN KOETS

Een oud sprookje van een armen jongen en een arm meisje

HEEL lang geleden leefden er eens twee lieve kinderen, Hans en Mieke genoemd. Het waren twee wezen, want hun ouders waren gestorven, toen zij nog heel klein waren. De kinderen waren erg arm en zij bedelden hun brood van deur tot deur.

Des avonds vroegen zij om onderdak voor de nacht en de meeste mensen hadden medelijden met hen en lieten hen in huis overnachten. Zij gaven hun bovendien een warme maaltijd te eten, want de kinderen zagen er erg hongerig en vermoeid uit.

Op een avond kwamen de kinderen bij een eenzame woning, midden in een groot bos. Zij hadden die dag ver gelopen en waren erg vermoeid. Hans klopte met zijn stok tegen het vensterluik. Een oude vrouw stak het hoofd naar buiten en vroeg wat zij wensten.

„Ach, lieve vrouw," sprak Hans, „wij zijn zo moe! Kunt u mijn zusje en mij voor vannacht geen onderdak verschaffen? Wij hebben vandaag wel twintig kilometer gelopen."

„Kom maar binnen, beste kinderen," antwoordde de oude vrouw. Toen opende zij de deur en liet de kinderen in een klein vertrek.

„Ik ben blij, dat ik jullie voor vannacht hier kan laten slapen," zei ze. „Mijn man is nu niet thuis, maar als hij terug komt en hij zou jullie zien, dan zou hij jullie zeker doden, want hij kan kinderen niet uitstaan."

Toen de kinderen dit vernamen, schrokken zij erg, maar zij waren te moe om er diep over na te denken. Zij durfden er niet aan denken nog verder te gaan zonder eerst geslapen te hebben.

Toen liet de oude vrouw hen in een donkere alkoof en raadde hun aan, zich muisstil te houden.

Zij vroeg niet eens of de kinderen honger hadden en Hans en Mieke, die juist door een erge dorst werden gekweld, konden van angst en schrik niet slapen.

Nauwelijks was er 'n uur voorbij, toen zij dreunende voetstappen vernamen, die naar 't huisje kwamen.

„Dat is zeker die boze man!" fluisterde Mieke. En nauwelijks had zij dit gezegd, toen de deur werd opengeworpen, terwijl vlak daarop de man hevig begon te mopperen tegen zijn vrouw, omdat het eten nog niet klaar was.

De twee kinderen beefden en rilden van schrik.

„Waren we toch maar doorgelopen!" dacht Hans. „We hadden evengoed in het bos kunnen slapen. Dan hadden wij bovendien nog wat braambessen kunnen plukken en dan hadden we niet zo'n honger gehad."

Toch merkte de man er niets van dat de kinderen zo vlak bij hem waren en zijn vrouw wist hem te kalmeren met een grote, lekkere taart. Ten laatste viel hij in slaap en hij snurkte zó luid, dat de hele kamer er van trilde.

Het duurde nog heel lang, voordat de twee arme kinderen in slaap vielen. Toen zij wakker werden hoorden zij den man juist vertrekken. De vrouw opende de alkoof en liet de kinderen er uit. Zij gaf ieder een klein sneetje brood en een slokje water.

Nauwelijks hadden de kinderen dit door hun keel, toen de gierige vrouw twee bezems voor de dag haalde.

„Ik heb jullie nu een plezier gedaan," sprak zij, „nu moeten jullie mij ook eens helpen."

Meteen duwde zij de kinderen ieder een bezem in de hand.

„Er zijn twaalf kamers in dit huis, maar jullie moogt er maar elf vegen. Als jullie de twaalfde kamer durft te betreden, dan zal binnen korte tijd een groot ongeluk jullie treffen. Ik moet nu weg, maar als ik terug kom, moeten jullie de kamers gedaan hebben."

De vrouw vertrok en de kinderen begonnen vlug te werken. Zij waren er spoedig mee gereed.

Mieke was erg nieuwsgierig wat er toch in die twaalfde kamer kon zijn. Zij keek voorzichtig door het sleutelgat en gaf meteen een luide

„Ach, lieve vrouw," sprak Hans, „wij zijn zo moe!...

....maar de doorns pikten haar zó hevig....

schreeuw. Zij zag daar een prachtige, kleine, gouden koets en zij riep Hans om ook eens te kijken.

„Kom eens gauw kijken, Hans!"

Hans was met een sprong naast haar.

„Kijk eens door 't sleutelgat, dan begrijp je meteen, waarom wij niet in die kamer mochten komen!"

De oude vrouw was nergens te zien en de kinderen slopen stilletjes de kamer binnen. In een hoek van het vertrek zagen zij nu ook een hert staan, dat de kinderen met smekende ogen aankeek, alsof het wou zeggen: span mij voor het koetsje en laat ons samen wegrijden!

Hans trok het wagentje naar buiten, terwijl Mieke het hert met zich mee trok. Vlug spanden zij het in en gingen in de koets zitten. Zij waren nog niet ver weg, toen zij den man en de vrouw op zich zagen afkomen.

„Wat moeten we nu doen?" riep Hans angstig uit.

„Blijf maar kalm, Hans!" zei Mieke. „Ik ken een toverspreuk, die grootmoeder mij geleerd heeft. Luister maar!"

En Mieke zong met een helder stemmetje: „O, roosje zó rood, met je dorens zo scherp, maak mij onzichtbaar!".

En op hetzelfde ogenblik waren de twee kinderen veranderd in een rozenstruik.

De man en de vrouw kwamen voorbijgestapt. De vrouw bleef staan om een van de mooie rozen af te plukken, maar de doorns pikten haar zó hevig, dat zij met een kreet van pijn weer verder liep. Zodra de twee uit het gezicht waren, zong Mieke: O, roosje zo rood, met je dorens zo scherp, maak mij weer zichtbaar!"

En op hetzelfde ogenblik stonden daar weer de twee kinderen en de gouden koets en het hert. Zij reden snel verder en kwamen voorbij een oven vol heerlijk brood. Terwijl zij er voorbijreden, hoorden zij een stem, die zong: „Ach, neem alsjeblieft een broodje mee!"

Mieke nam het brood en lei het in 't koetsje.

Vlak daarna kwamen zij voorbij een pereboom, die beladen was met de sappigste, goudgele peren. En een stem zong: „Ach, schud alsjeblieft mijn peren af!"

Hans keek op en schudde een aantal peren van de boom. Mieke raapte ze op en lei de peren in de koets.

„Nu hebben we vandaag genoeg te eten!" riep zij blij.

Ondertussen hadden de man en de vrouw hun woning bereikt en ontdekt, dat de gouden koets was verdwenen. Zij waren erg kwaad, want niet alleen was de gouden koets erg veel geld waard, maar bovendien kon iedereen, die, in de koets gezeten, een bakkerswinkel of vruchtbomen passeerde, zoveel brood of fruit krijgen als hij maar wilde! Het was namelijk ook een toverkoets!

Vlug liepen zij uit het huis en begonnen de kinderen te achtervolgen. Toen zij de kinderen zagen, stonden dezen juist voor een breed water. Er was geen brug en er zwom alleen een aantal eenden.

Mieke strooide wat brood in het water en de eenden kwamen er op af gezwommen.

Toen zong Miek:

„Lieve eendjes, lieve eendjes, bouw mij alsjeblief een brug!"

En de eenden zwommen vlak naast elkander en vormden op die manier een brug, waarover de kinderen en hun koets konden passeren. Zij hadden nauwelijks de andere kant van het water bereikt, toen de man en de vrouw verschenen. De man zong nu ook het liedje:

„Lieve eendjes, lieve eendjes, bouw mij alsjeblief een brug!"

En de eenden deden het, maar toen de man en de vrouw midden op de brug stonden zwommen de eenden plotseling uiteen en de man en de vrouw vielen in het water. Hans en Mieke waren nu meteen schatrijk, maar zij bleven altijd even nederig en waren steeds bijzonder lief en goed voor arme kinderen. De gouden koets bleef hun eigendom, want zij was door den man gestolen en degene, van wien zij vroeger geweest was, leefde reeds lang niet meer. N. H.

....en vormden op die manier een brug...

SNOEKIE, OP ZOEK NAAR EEN SCHAT

SNOEKIE KRIJGT GEZELSCHAP

Toen Snoekie lag te slapen
Onder een hoge boom,
Kreeg hij van Tom een muilpeer
En schrok op uit zijn droom.

„Daar is," zei Snoekie nuchter,
„Gezelschap in de buurt.
Daar zie ik twee machines,
Da's mijn vriend Bob, die stuurt."

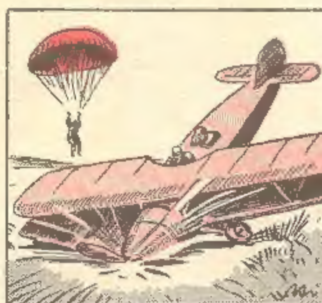
„Wat is dat raar," zei Tom nu,
„Ze draaien om elkaar.
Die kerels kunnen vliegen,
Ze vrezen geen gevaar."

Plots viel van Bob's machine
een vleugel naar beneên,
De vogel ging aan 't tollen
En viel dan als een steen.

De vlieger sprong van boord nu,
Zijn valscherm zweefde neer.
En zachtjes dreef hij verder,
Al schom'lend heen en weer.

De and're vliegers landden
Op hun beurt met een smak
En boorden hun propeller
Diep in het bodemvlak.

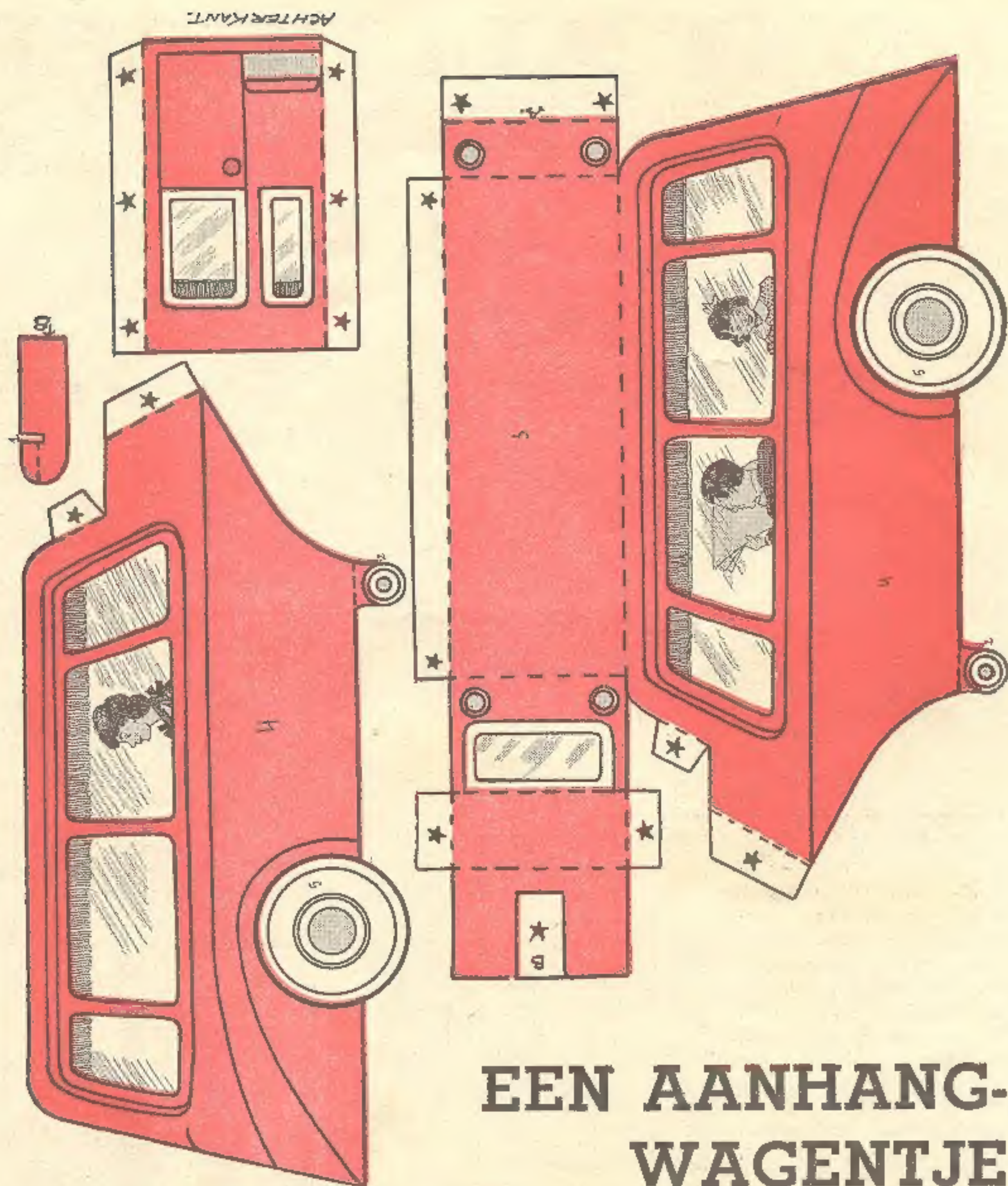
Ze stormden naar het plekje,
Waar Bob lag op de grond,
„Kom, Tom," zei Snoekie nuchter,
„Dat zaakj' is niet gezond."

De vijand werd verdreven,
Want Snoekie's vuist sloeg raak.
Versuft bleven ze liggen
En dachten : dat loopt spaak.

Bob kwam weldra bij zinnen
„'t Was," zei hij, „knap gedaan
Dat was nét op het kantje,
Maar nu hier gauw vandaan.

EEN AANHANG-WAGENTJE

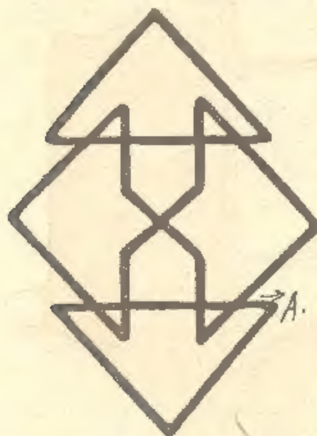
JE begint met de hele tekening op stevig karton te plakken en daarna uit te knippen. Daarna omvouwen langs de stippellijntjes. Wanneer je zover bent, komt het plakken aan de beurt. De zwarte sterretjes duiden aan welke onderdelen op elkaar moeten worden geplakt. De tekening, waarop je ziet staan „achterkant", plak je tegen strook A aan en het strookje B plak je op B met het sterretje. Dit vormt de koppelas met het gleufje, waarin je 'n elastiekje bevestigt, dat de aanhangwagen koppelt aan het mechanisch autootje. Nadat je hebt aangekoppeld, vouw je de twee kleine wieltjes (2) naar binnen. De grote plaat (3) vormt de kap en komt dus te liggen tussen de twee zijstukken (4). Verder afschilderen in de kleur, die jullie 't liefst zien.

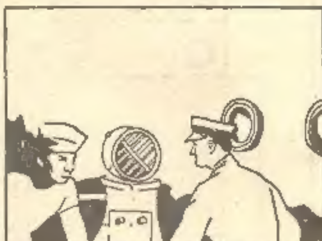
BONT ALLERLEI

Wie is zo handig ?

KUNNEN jullie in één trek, dus zonder potlood of pen op te lichten, de hierbij afgebeelde figuren natekenen ?

Om jullie 'n beetje te helpen wil ik jullie verraden, dat je bv. 't best kunt beginnen bij letter A, in de richting, die 't pijltje aangeeft.

LICHTSIGNALEN worden vooral bij de marine zeer veel gebruikt.

Deze lichtbundels worden voortgebracht door zeer sterke zoeklichten die alle mogelijke standen kunnen innemen en dikwijls de vorm hebben van een grote trommel. Ook de Amerikaanse luchtschepen, bestuurbare vooral, hebben zulke zoeklichten. Het grootste Amerikaanse luchtschip, de Macon, dat in 1933 verongelukte, had bv. zo'n zoeklicht dat maar elf pond woog en lichtbundels kon uitzenden tot op een afstand van 30 Engelse mijlen (1 mijl is 1609 meter).

OPLOSSING VORIG NUMMER

STRIKVRAGEN

1. Dan word je nat !
2. De spoorlijn.
3. De andere helft.
4. Na de thee (T).
5. Omdat zij altijd langer in bed zijn.
6. Omdat hij 't middelpunt is van licht.
7. Je woord.

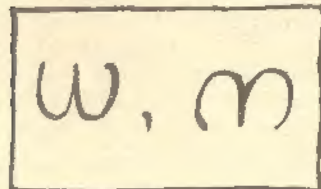
De SCHEVE TOREN van Bologna, de hoofdstad van de Italiaanse provincie van die naam, is misschien minder bekend dan de beroemde scheve toren van Pisa. De stad bezit veel torens en kerken en ze is de zetel van den aartsbisschop. Er zijn verschillende scheve torens, maar de Asinelli-toren die gebouwd werd in 1110 is de hoogste. De Torze-Garisenda-toren is maar half zo hoog maar nog eens zo schuin als de grote. De kleine toren is ook nooit afgebouwd en van vroegere datum dan de toren van Pisa, die werd opgetrokken in de jaren 1174 tot 1350.

DE KENYA-KOLONIE is een Engelse bezitting in Oost-Afrika, met ongeveer 3 millioen bewoners, waarvan 13.000 blanken. Er zijn grote vulkanen, doch de hoogste is de Kenia (5240 m.). De hoofdstad is Nairobi. In de droge delen legt men zich toe op het telen van struisvogels en schapen, in het land aan de kust op plantagebouw (kokospalm, katoen, koffie, rubber enz.).

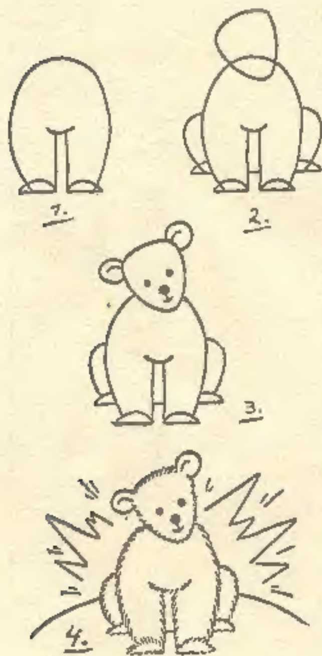
Links en rechts

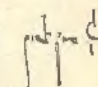
HIER heb je 'n heel aardig trucje. De hierbij afgebeelde letters zijn zeker niet moeilijk te schrijven, maar je moet ook eens proberen of je ze ook allebei tegelijk kunt schrijven, met je rechter- en linkerwijsvinger, bijv. in het zand. Dus niet elke letter afzonderlijk, maar allebei tegelijk. Het zal jullie heus niet meevallen.

VLUG EN GEMAKKELIJK TEKENEN

IN een van onze vorige nummers hebben we jullie geleerd, hoe je gemakkelijk een poesje kon tekenen. Thans komt de beurt aan een ander vriendje uit het rijk der dieren, nl. de hond. Kijk eens hoe guitig of ie jullie aankijkt, net of ie wil zeggen : nou, wie van jullie tekent me nu eens netjes na? Allemaal proberen, hè, jongens en meisjes? Het is niet zo moeilijk. Kijk maar eens hoe je begint. Met nummer 1. Een paar gebogen en een paar kromme lijnen. In nummer 2 komen er nog 'n paar van die lijntjes bij. Ook niet moeilijk; en in nummer 3 begint het er al vrij aardig op te lijken. In nummer 4 zie je, dat de gebogen lijnen, behalve de oortjes, vervangen zijn door heel korte schuine lijntjes. Daarom moeten jullie 't eerst met potlood proberen en dan met inkt. Als de inkt goed droog is, gum je de potloodstrepen weg en je houdt 'n mooi tekeningetje over. Als je 't 'n keer of wat hebt gedaan, moet je 't eens heel keurig doen op 'n stukje wit karton ter grootte van 'n briefkaart. Dat kun je dan als 'n verrassing naar een van je vriendjes of vriendinnetjes sturen. Allen meedoen, hoor, en veel succes.

HET KOOLWITJE

In 't voorjaar, als de lentezon
Haar warme stralen schijnen laat,
En ied're boom met volle knop
En welig groen te pronken staat,
Dan kruipt ineens uit de cocon,
Een vlinder vlug, in 't wit gekleed.
Die fladdert blij de lente in,
Van bloem op blad, tot spel gereed.
Hij zoekt wat honing, zuigt wat sap,
Dat hij op vroege bloemen vindt,
En stoeit stout met het jonge groen,
Of wiegt op halmen in de wind

En even speels als vlinders zijn,
Wil Jantje op die vlinders jagen.
Maar net als Jan hem grijpen wil,
De vleugeltjes hem verder dragen.

PIET BROOS

HET VEULENTJE

Kleine Giel, een leuke rakker,
Is vanmorgen héél vroeg wakker,
Fluks is hij z'n bedje uit.
Wat een haast heeft me die guit!

Gauw gaat Gieltje naar beneden,
Zingt een liedje, heel tevreden,
Van een paardje in de wei.
Hoe komt Gieltje toch zo blij?

Even later loopt hij buiten;
Hoor die vogeltjes eens fluiten!
En een koetje roept : boe-boe.
Waar gaat Gieltje toch naar toe?

Maar die rakker loopt maar door
En hij kàn flink lopen, hoor!
Wacht.... daar krijg ik een idee:
Loop maar vlug met Gieltje mee.

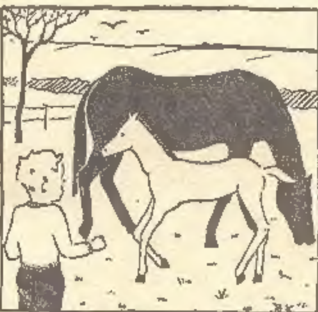
Snap je nú, waarom hij haast had?
Is dat veulentje geen schat?
Moet je zien, dat leuke staartje!
Flop.... daar gaat het in 'n vaartje.

In een boogje, héél alleen,
Vliegt het om z'n moeder heen.
Kijk, hoe het z'n pootjes zet;
Gieltje schatert van de pret.

Nooit heeft hij zo'n schik gehad,
Wat een lollig beest is dat!
Kijk, nu staat het plots'ling stop,
Gieltje roept dan : hop-hop-hop!

En als Gieltje dan moet eten
Kan hij het maar niet vergeten,
En hij vraagt de hele dag
Of hij weer naar 't veulen mag.

B. KOSTER

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

SJORS BIJ DEN KLEERMAKER.

